

Prát við Ova Joensen í Nólsoy:

— Eg trúgv upp á Gud

— men eg eri ikki av Guds bestu børnum, heldur Ove Joensen, mest umrøddi føroyingurin í longri tíð. Sosialurin vitjaði úti í Nólsoy, tá vanligi gerandisdagurin aftur var kominn í rættlag.

Tá tú situr frammanfyri Ova Joensen og at enda fær orð á mannin, sum hevur røð úr Føroyum til Danmarkar og hevur verið yndisbarnið hjá pressuni í longri tíð, heldur tú, at nú skal tú fáa svar upp á allar spurningar, sum ikki hava verið serliga nágreiniliga viðgjørdir, hóast alt hóvstáki.

Ove Joensen er eins blíður og fyríkomandi, sum hann hevur verið allar dagar, men hann «fortalar seg ikki». Hetta fekk

donsku pressuna at nevna hann «Den gale færing», í tíðarskeiðnum, tá hann kundi eygleiðast gjøgnum fototólið — serliga frá Thyborøn til Langelinie. Kortini vóru borgarstjórnar og onnur góð fólk fyri honum, har hann kom fram gjøgnum Limfjörðin í Jútlandi og á Sælandi.

Røður vórðu hildnar — frá báti til bát, tí Ove hevði sett sær fyrí, at hann ikki vildi fara úr «Dianu Victoríu», fyrr enn hann setti fót á Lange-

linju.

— Úrslitið av roynisverkinum hjá Ova Joensen bleiv, at hann hevur vitjað óteljandi býir í Danmark, hevur verið heiðraður av stórum og smáum, og neyván hava aðrir kendir danir — tað veri seg fótbóltsketjur, sjónleikarar og onnur yrkislærð, fingið so stóra undirtøku, sum «den gale færing» — bert fyrí at nevna eitt av teimum mongu heitunum, sum danir góvu nólsoyinginum.

Ove Joensen: — Tað er synd í børnunum í Nólsoy, sum ikki hava svimjihyl. Umleið 30-40 børn ganga í skúla, so eg ætli mær at gera mútt til, at svimjihylurin verður veruleiki. Ove Joensen sigur, at nú noyðist hann at hugsa um foreldrini, sum hann hevur givið so stórar avbjóðingar. Hvat hann veruliga hevur í huga um framtidar ætlanir, veit bert Ove sjálvur.

Ove og kavfrúgvín, sum var eins kold og hesar hava orð fyrí.

viða um í Danmark, men ikki alt hevur verið reinur stuttleiki, — tað skilst av øllum brøgdum, nú hann situr heima í køkini í Nólsoy og sigur frá.

Mamma Ova, Olevina, hevur verið einamest tann, ið hevur fylgt soninum frá byrjan til enda. Hon stákast nú í køkini, meðan vit práta og hon hevur eisini eitthvørt at siga, tá Ove heitir á mammuna og spyr, um tað ikki var so leiðis?

— Nú, tá alt er farið aftur um bak, er mamman sjálvsagt fegin um at hava sonin heima aftur: — Jú, mangan var eg bangin, men næturnar vóru tær ringastu. Tá sluppu tankarnir framat.

— Tá eg segði Ova farvæl á bryggjuni í Nólsoy.

Opinskáraður, men heldur aftur

— Tað er ikki sum at siga tað at fáa greiði á, hvussu Ove Joensen kennir seg, nú hann er afturkomin. Hann veit bert, at tað hann hevði sett sær fyrí, eydnaðist. Hann veit eisini at siga, at um hann ikki gjøgnumfórði ætlanina hesa triðju ferðina, var hann ikki komin heim aftur. So hevði hann hildið leiðina fram til Florida í USA, har ein vinmaður hevði boðið honum arbeiði, at selja bilar.

— Bilseljari bleiv hann ikki í hesum umfari, men hvat hann fer at takast við í framtíðini, og hvussu nógvan pening hann hevur vunnið sær, veit hann ikki.

— Eitt er heilt greitt fyríundirritaða. Ove Joensen sigur ikki meira enn hann kann standa við. — Hvørjar royndir hann hevur gjørt sær, tíðina hann hevur verið «vistur» fram í Danmark og nú eisini skal vitja kring Føroya land, vil hann ikki greiða so nágreiniliga frá. Hann hevur fingið vinir

Ove Joensen: — Eg haldi ikki, at alt skal vera so álvarsligt. Tá havi eg roynt at vera skemtingarsamur, har eg havi víst meg. Um eg bert stóð og gríslaði tenn, so hevði eingin látur og lógva-brestur verið. Tað skal eisini til av og á.